" मीठे बच्चे– बाबा आउनु भएको छ तिमीलाई सच्चा स्वतन्त्रता दिन , धर्मराजको सजायबाट मुक्त गर्न , रावणको परतन्त्रताबाट छुटाउन।"

प्रश्नः– बाबा र तिमी बच्चाहरूको सम्झाउने विधिमा मुख्य अन्तर कुनचाहिँ छ?

उत्तरः– बाबाले सम्झाउँदा 'मीठे बच्चे' भनेर सम्झाउनु हुन्छ, जसले गर्दा बाबाको कुराको तीर लाग्छ। तिमी बच्चाहरूले आपसमा भाइहरूलाई सम्झाउँछौ, तर 'मीठे बच्चे' भन्न सक्दैनौ। बाबा ठूलो हुनुहुन्छ त्यसैले उहाँको कुराको असर पर्छ। उहाँले बच्चाहरूलाई महसुस गराउनु हुन्छ– बच्चे! तिमीलाई लाज लाग्दैन, तिमी पतित बन्यौ, अब पावन बन।

ओम् शान्ति। बेहदका रूहानी बाबा बेहदका रूहानी बच्चाहरूलाई बसेर सम्झाउनु हुन्छ, अब यो बेहदका बाबा र बेहदका बच्चाहरूले नै जानेका छन्। अरू कसैले न बेहदका बाबालाई जानेका छन्, न बेहदका बच्चा आफूलाई मान्छन्। बह्मा मुख वंशावलीले नै जानेका छन् र मान्छन्। अरू कसैले त मान्न पनि सक्दैनन्। बह्मा पनि अवश्य चाहिन्छ, जसलाई आदि देव भनिन्छ, जसमा बाबाको प्रवेशता हुन्छ। बाबा आएर के गर्नुहुन्छ? भन्छन् पावन बन्नु छ। बाबाको श्रीमत छ– आफूलाई आत्मा निश्चय गर। बच्चाहरूलाई आत्माको परिचय पनि दिनुभएको छ। आत्मा भृकुटीको बीचमा निवास गर्छ। बाबाले सम्झाउनु भएको छ– आत्मा अविनाशी छ, यसको तख्त यो विनाशी शरीर हो। यी कुरा तिमीलाई थाहा छ– हामी सबै आत्माहरू आपसमा भाइ-भाइ एक बाबाका बच्चा हौं। ईश्वर सर्वव्यापी भन्नु यो भूल हो। तिमीले राम्रोसंग सम्झाउँछौ, हरेकमा ५ विकारहरूको प्रवेशता छ त्यसैले कतिले सम्झन्छन् यिनीहरूले ठीक बोल्छन्। हामी भाइ-भाइ हौं भने अवश्य बाबाबाट वर्सा मिल्नुपर्छ। तर यहाँबाट बाहिर निस्किएपछि मायाको तुफानमा जान्छन्। विरलै कोही टिक्छ। सबै ठाउँमा यस्तो हाल हुन्छ। कसैले थोरै मात्र राम्रोसँग बुझे भने पनि धेरै बुझ्ने कोसिस गर्छन्। अहिले तिमीहरू सबैलाई सम्झाउन सक्छौ। यदि कसैले धेरै ध्यान दिदैंन भने भनिन्छ यो पुरानो भक्त होइन। यी कुरालाई बुझ्नेवालाले नै बुझ्छ। कसैले बुझ्दैन भने फेरि बुझाउन पनि सकिदैन। तिम्रो पासमा पनि नम्बरवार छन्, कोही राम्रो व्यक्ति छ भने उसलाई सम्झाउनको लागि त्यस्तै राम्रोलाई पठाइन्छ। शायद केही बुझोस्। यो त जान्नुहुन्छ, ठूला मानिसहरूले यति चाँडै बुझ्दैनन्। हो, मन्तव्य (ओपिनियन) दिन्छन्– यिनको सम्झाउने विधि धेरै राम्रो छ। बाबाको पूरा परिचय दिन्छन् तर स्वयंलाई फुर्सद नै कहाँ छ। तिमीले भन्छौ बेहदका बाबालाई याद गरेमा विकर्म विनाश हुन्छ।

अहिले तिमीले बुझेका छौ– बाबाले डाइरेक्ट हामी आत्माहरूसँग कुरा गर्नुहुन्छ। डाइरेक्ट सुन्नाले राम्ररी तीर लाग्छ। उनीहरू बी.के. द्वारा सुन्छन्। यहाँ परमपिता परमात्मा ब्रह्माद्वारा डाइरेक्ट सम्झाउनु हुन्छ– हे प्यारा बच्चाहरू! तिमी बाबाले भनेको मान्दैनौ। तिमीहरूले त कसैलाई यस्तो भन्न सक्दैनौ नि। त्यहाँ त बाबा हुनुहुन्न। यहाँ बाबा बस्नुभएको छ, बाबा कुरा गर्नुहुन्छ। प्यारा बच्चाहरू! तिमी बाबाले भनेको पनि मान्दैनौ! अज्ञान कालमा पनि पिताले सम्झाउने र दाजुले सम्झाउने तरिकामा फरक पर्छ। दाजुको यति असर पर्दैन जति पिताको असर पर्छ। पिता फेरि पनि ठूलो हुनु भयो नि त्यसैले डर रहन्छ। तिमीलाई पनि बाबाले सम्झाउनु हुन्छ– म आफ्नो पितालाई याद गर। तिमीलाई लाज लाग्दैन, तिमी घरी-घरी मलाई भुल्छौ। बाबा डाइरेक्ट भन्नुहुन्छ त्यसैले त्यसको असर चाँडै पर्छ। अरे, बाबाले भनेको मान्दैनौ! बेहदको बाबा भन्नुहुन्छ– यो जन्म निर्विकारी बन्यौ भने २१ जन्म निर्विकारी बनेर पवित्र दुनियाँको मालिक बन्छौ। यो मान्दैनौ। बाबाले भन्नुभएको तीर कडा लाग्छ। फरक त रहन्छ। यस्तो पनि होइन– सदैव नयाँ-नयाँसंग बाबा मिलिरहनुहुन्छ। उल्टो-सुल्टो प्रश्न गर्छन्। बुद्धिमा बस्दैन किनकि यो हो एकदम नयाँ कुरा। गीतामा कृष्णको नाम लेखिदिएका छन्। उनी त हुन सक्दैनन्। अहिले ड्रामा अनुसार तिम्रो बुद्धिमा बसेको छ। तिमी बच्चाहरू भाग्छौ हामी बाबाको पासमा जाऔं, डाइरेक्ट मुरली सुनौं। त्यहाँ त भाइहरूद्वारा सुन्थ्यौं, अब बाबासँग सुनौं। बाबाको असर हुन्छ। मीठे बच्चे भनेर कुरा गर्नुहुन्छ। बच्चे! तिमीलाई लाज लाग्दैन? बाबालाई याद गर्दैनौ? बाबासँग तिम्रो प्यार छैन? कति याद गर्छौ? बाबा एक घण्टा। अरे, निरन्तर याद गर्यौ भने तिम्रो पाप काटिन्छ। जन्म-जन्मान्तरको पापको बोझ शिरमा छ। बाबा सम्मुख सम्झाउनु हुन्छ– तिमीले बाबाको कति ग्लानि गरेका छौ। तिमीमाथि त मुद्दा चल्नुपर्छ। अखबारमा

कसैको लागि ग्लानि लेखे भने उसमाथि मुद्दा हाल्छन् नि। अब बाबा स्मृति दिलाउनु हुन्छ– तिमीले के-के गथ्र्यौं। बाबा सम्झाउनु हुन्छ ड्रामा अनुसार रावणको संगतमा यो भएको हो। अब भक्तिमार्ग सबै पूरा भयो, पास्ट भयो, बीचमा कोही रोक्नेवाला त हुँदैन। दिन-प्रतिदिन उत्रिँदा-उत्रिँदा तमोप्रधान बुद्धि बुद्धू हुन जान्छन्। जसको पूजा गर्छन्, उनलाई ढुङ्गा-माटोमा हुनुहुन्छ भनिदिन्छन्। यसलाई भनिन्छ बेहदको अबुझ। बेहदका बच्चाहरूको बेहदको अबुझपन। एकातर्फ शिवबाबाको पूजा गर्छन्, अर्कोतर्फ उनै बाबालाई नै सर्वव्यापी भन्छन्। अहिले तिमीलाई स्मृति आएको छ यति अबुझ काम गर्यौं, जसकारण बाबाको ग्लानि गरिदियौं। अब तिमी बच्चाहरूले बुझ्यौ त्यसैले पुरुषार्थ गरिरहेका छौं बेगर टु प्रिन्स बन्ने। श्रीकृष्ण सत्ययुगका राजकुमार, उनको लागि फेरि भन्छन्– १६,१०८ रानीहरू थिए, बच्चाहरू थिए! अहिले तिमीलाई त लाज लाग्छ। कसैले पाप गर्यो भने भगवानको अगाडि कान समातेर भन्छन्– हे भगवान, ठूलो भूल भयो, दया गर्नुहोस्, क्षमा गर्नुहोस्। तिमीले कति ठूलो भूल गरेका छौ। बाबा सम्झाउनु हुन्छ– ड्रामामा यस्तो छ। जब यस्तो बन्छौ तब त म आउने छु।

अब बाबा भन्नुहुन्छ– तिमीले सबै धर्मालम्बीहरूको कल्याण गर्नु छ। बाबा जसले सबैको सद्गति गर्नुहुन्छ, उहाँको लागि सबै धर्मालम्बीहरूले भनिदिन्छन् सर्वव्यापी हुनुहुन्छ। यो कहाँबाट सिके। भगवानुवाच, म सर्वव्यापी छैन। तिम्रो कारण अरूको पनि यस्तो हाल भएको छ। पुकाछन्– हे पतित-पावन... तर केही पनि बुझ्दैनन्। हामी जब पहिला-पहिला घरदेखि आयौं त पतित थियौं र? देह-अभिमानी बन्नाको कारण पतित बन्यौ। कुनै पनि धर्मालम्बी आए, उनीहरूसंग सोध्नु छ परमपिता परमात्माको तिमीलाई परिचय छ, उहाँ को हुनुहुन्छ? कहाँ निवास गर्नुहुन्छ? भन्छन् माथि या भन्छन् सर्वव्यापी हुनुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ– तिम्रो खातिर सारा दुनियाँको खाता शून्यमा आइपुगेको छ। निमित्त तिमी बनेका छौ। सबैलाई सम्झाउनु पर्छ। हुन त ड्रामा अनुसार हुन्छ तर तिमी पतित त बन्यौ नि। सबै पाप आत्माहरू छन्। अब पुण्य आत्मा बन्नको लागि पुकाछन्। सबै धर्म वालाहरूलाई मुक्तिधाम घरमा जानु छ। त्यहाँ पवित्र हुन्छन्। यो पनि ड्रामा बनेको छ, जो बाबा आएर सम्झाउनु हुन्छ। यो ज्ञान सबै धर्महरूको लागि हो। बाबाको पासमा समाचार आएको थियो, कुनै आचार्यले भने तपार्इंहरू सबैलाई आत्मामा परमात्मा सम्झिएर नमस्कार गर्छु। अब यतिका सबै परमात्मा हुन् र? केही पनि समझ छैन। जसले धेरै भक्ति गरेका छैनन्, उनीहरू टिक्दैनन्। सेन्टरमा पनि कोही कति समय कोही कति समय टिक्छन्। यसबाट सम्झनुपर्छ– भक्ति कम गरेको छ त्यसैले टिक्दैनन्। फेरि पनि जान्छन् कहाँ। अर्को कुनै पसल त छैन। यस्तो के युक्ति रचौं जसले गर्दा मनुष्यहरूले छिटै बुझून्। अहिले त सबैलाई सन्देश दिनु छ। यो भन्नु छ– बाबालाई याद गरौं। तिमीले नै पूरा याद गर्न सक्दैनौ भने तिम्रो तीर कसरी लाग्न सक्छ? त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ– चार्ट राख। मुख्य कुरा हो नै पावन बन्ने। जति पावन बन्छौ त्यति ज्ञान धारण हुन्छ। खुशी पनि हुन्छ। बच्चाहरूलाई त धेरै खुशी हुनुपर्छ– हामीले सबैको उद्धार गरौं। बाबा नै आएर सद्गति गर्नुहुन्छ। बाबालाई त चिन्ता र खुशीको कुरै छैन। यो ड्रामा बनेको छ। तिमीलाई त कुनै चिन्ता हुनु हुँदैन। बाबा मिलेको छ अरू के चाहियो, केवल बाबाको मतमा चल्नु छ। यो शिक्षा पनि अहिले मिल्छ, सत्ययुगमा मिल्ने छैन। त्यहाँ त ज्ञानको कुरै छैन। यहाँ तिमीलाई बेहदका बाबा मिलेको छ त्यसैले तिमीलाई स्वर्ग भन्दा पनि धेरै खुशी हुनुपर्छ।

बाबा भन्नुहुन्छ– बेलायतमा गएर पनि तिमीले यो सम्झाउनु छ। सबै धर्मावलम्बीहरूप्रति तिमीलाई दया लाग्छ। सबै भन्छन्– हे भगवान दया गर्नुहोस्, खुशी दिनुहोस्, दुःखबाट मुक्त गर्नुहोस्। तर केही पनि बुझ्दैनन्। बाबा अनेक प्रकारका युक्तिहरू बताउनु हुन्छ। सबैलाई यो बताउनु छ– तपार्इंहरू रावणको जेलमा हुनुहुन्छ। भन्छन्– स्वतन्त्रता मिलोस्, तर वास्तवमा स्वतन्त्रता भनिन्छ केलाई, यो कसैले जानेका छैनन्। रावणको जेलमा त सबै फँसेका छन्। अहिले सच्चा स्वतन्त्रता दिनको लागि बाबा आउनु भएको छ। फेरि पनि रावणको जेलमा परतन्त्र भएर पाप गरिरहन्छन्। सच्चा स्वतन्त्रता कुनचाहिँ हो? यो मनुष्यहरूलाई बताउनु छ। तिमी अखबारमा पनि छाप्न सक्छौ– यहाँ रावणको राज्यमा स्वतन्त्रता कहाँ छ र! धेरै छोटकरीमा लेख्नुपर्छ। धेरै व्याख्या कसैले बुझ्न सक्दैन। भन, तपाईंलाई स्वतन्त्रता छ कहाँ, तपाईं त रावणको जेलमा पर्नुभएको छ। तिम्रो बेलायतमा आवाज भयो भने फेरि यहाँ तुरुन्तै बुझ्छन्। एक-अर्का माथि घेराउ हालिरहन्छन्। त्यसैले के यो स्वतन्त्रता भयो र? स्वतन्त्रता त तिमीलाई बाबाले दिइरहनु भएको छ। रावणको जेलबाट स्वतन्त्र गरिरहनु भएको छ। तिमीलाई थाहा छ– त्यहाँ हामी धेरै स्वतन्त्र, धेरै धनवान हुन्छौं। कसैको नजर पनि पर्दैन। पछाडि जब कमजोर बन्यौ तब सबैको नजर पर्यो– तिम्रो धन माथि। मुहम्मद गजनवीले आएर मन्दिर लुटे अनि तिम्रो स्वतन्त्रता सकियो। रावणको राज्यमा परतन्त्र बन्यौ। अहिले तिमी पुरुषोत्तम संगमयुगमा छौ। अहिले सच्चा स्वतन्त्रता पाइरहेका

छौ। उनीहरूले त स्वतन्त्रतालाई बुझ्दै बुझ्दैनन्। त्यसैले यो कुरा पनि युक्तिले बुझाउनु पर्छ। जसले कल्प पहिला स्वतन्त्रता पाएका थिए, उनीहरूले नै मान्छन्। तिमीले सम्झाउँदा कति विवाद गर्छन्, मानौं बुद्धु हुन्। समय बर्बाद गर्छन् त्यसैले दिल हुँदैन कुरा गर्ने।

बाबा आएर स्वतन्त्रता दिनुहुन्छ। रावणको परतन्त्रतामा दु:ख धेरै छ। अपरमअपार दु:ख छ। बाबाको राज्यमा हामी कति स्वतन्त्र हुन्छौं। स्वतन्त्रता त्यसलाई भनिन्छ, जब हामी पवित्र देवता बन्छौं, रावण राज्यबाट छुट्छौं। सच्चा स्वतन्त्रता बाबा नै आएर दिनुहुन्छ। अहिले त पराइ राज्यमा सबै दु:खी छन्। स्वतन्त्रता मिल्ने यो पुरुषोत्तम संगमयुगमा हो। उनीहरूले त भन्छन् विदेशी सरकार गयो त्यसैले हामी स्वतन्त्र भयौं। अब तिमीलाई थाहा छ– जबसम्म पावन बनेका छैनौ तबसम्म स्वतन्त्र भनिदैन। फेरि धर्मराजको सजाय खानुपर्छ। पद पनि भ्रष्ट हुन्छ। बाबा आउनु हुन्छ घर लैजान। त्यहाँ सबै स्वतन्त्र हुन्छन्। तिमीहरू सबै धर्मावलम्बीहरूलाई सम्झाउन सक्छौ– हामी आत्मा हौं, मुक्तिधामदेखि आएका हौं पार्ट खेल्न। सुखधामबाट फेरि दु:खधाम तमोप्रधान दुनियाँमा आइपुगेका छौं। बाबा भन्नुहुन्छ– तिमी मेरा सन्तान हौ, रावणका कहाँ हौ र। म तिमीलाई राज्य-भाग्य दिएर गएको थिएँ। तिमी आफ्नो राज्यमा कति स्वतन्त्र थियौ। अब फेरि त्यहाँ जानको लागि पावन बन्नु छ। तिमी कति धनवान बन्छौ। त्यहाँ त पैसाको चिन्ता हुँदैन। गरिब भए पनि पैसाको चिन्ता हुँदैन। सुखी रहन्छन्। चिन्ता यहाँ हुन्छ। बाँकी राजधानीमा नम्बरवार पद हुन्छ। सूर्यवंशी राजाहरू जस्तो सबै कहाँ बन्छन् र! जति मेहनत त्यति पद। तिमीहरू सबै धर्मालम्बीहरूको सेवा गर्नेवाला हौ। बेलायतीहरूलाई पनि सम्झाउनु छ– तिमीहरू सबै भाइ-भाइ हौ नि। सबै शान्तिधाममा रहन्छन्। अब रावण राज्यमा छौ। अब घर जाने मार्ग तिमीलाई बताउँछु, आफूलाई आत्मा सम्झेर मलाई याद गर। भन्छन् पनि– भगवानले सबैलाई मुक्त गर्नुहुन्छ। तर यो बुझ्दैनन्– कसरी मुक्त गर्नुहुन्छ? बच्चाहरू कहीं अलमलमा परे भने भन्छन्– बाबा हामीलाई मुक्त गरेर आफ्नो घर लैजानुहोस्। मानौं तिमीहरू कुइरोमा, जङ्गलमा अलमलिएका थियौ। मार्ग नै थाहा लाग्दैनथ्यो। फेरि मुक्तिदाता मिल्नुभयो, मार्ग बताउनु भयो। बेहदका बाबालाई पनि भन्छन्– बाबा, हामीलाई लिबरेट गर्नुहोस्। हजुर हिंड्नुहोस्, हामी पनि हजुरको पछाडि हिड्छौं। बाबा सिवाय अरू कसैले मार्ग बताउँदैनन्। कति शास्त्र पढ्थ्यौ, तीर्थहरूमा धक्का खान्थ्यौ तर भगवानलाई जान्दैनथ्यौ भने फेरि खोज्ने कहाँबाट? सर्वव्यापी हुनुहुन्छ भने फेरि मिल्नुहुन्छ कसरी? कति अज्ञान अन्धकारमा छन्। सर्वका सद्गति दाता एक बाबा हुनुहुन्छ, उहाँ नै आएर तिमी बच्चाहरूलाई अज्ञान अन्धकारबाट निकाल्नुहुन्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:–

१) एक बाबा मिलेको छ त्यसैले कुनै पनि कुराको चिन्ता गर्नु छैन। उहाँको मतमा चलेर, बेहदको समझदार बनी खुशी-खुशी सबैको उद्धार गर्ने निमित्त बन्नु छ।

२) धर्मराजको सजायबाट बच्न वा सच्चा स्वतन्त्रता पाउनको लागि पावन अवश्य बन्नु छ। ज्ञान कमाइको स्रोत हो, यसलाई धारण गरेर धनवान बन्नु छ।

वरदान:– सेवामा रहँदा कर्मातीत स्थितिको अनुभव गर्ने तपस्वीमूर्त भव

समय कम छ तर सेवा अझै पनि धेरै छ। सेवामा नै माया आउने मार्जिन (स्थान) रहन्छ। सेवामा नै स्वभाव, सम्बन्धको विस्तार हुन्छ, स्वार्थ पनि समाहित हुन्छ, त्यसमा अलिकति पनि सन्तुलन कम भयो भने माया नयाँ-नयाँ रूप धारण गरेर आउँछ, त्यसैले सेवा र स्व-स्थितिको सन्तुलनको अभ्यास गर। मालिक बनेर कर्मेन्द्रियरूपी कर्मचारीहरूबाट सेवा लेऊ, मनमा राख एक बाबा दोस्रो न कोही– यो स्मृति इमर्ज होस् तब भनिनेछ– कर्मातीत स्थितिको अनुभवी, तपस्वीमूर्त।

स्लोगन:– कारणरूपी नेगेटिभलाई समाधान रूपी पोजेटिभ बनाऊ।